

See mees.

See oli nii õudne. Ma ei saa siiani korralikult magada, kuigi sellest on juba kaua möödas. See jääb mind igavesti kummitama.

Alustame algusest.

Oli riiklane sügispäev, väljas oli porr ja tuul vilises alata. Poisid mängisid vahetunnil kooli ees tagaajamist, nagu alati. Jopetid ega dressikaid neil selgas polnud, sest nii on ju ägedam...

Mina sevestu, istusin akna peal, märknik ja plüats näpus. Olin joonistamas oma unenägu. Täpsemalt seda meest. Ta käib mul unenägu des külas. Ta ütleb, et ta on mu sõber.

Äkki tuli minu juurde Otto. „Mis sa joonistad?“ küsis ta oma keskmisest madalama häälega. Ma ei soovinud talle sellest mehest näakida ega oma joonistust näidata, niel selle asemel laususin: „Ei ütlet.“ ning naeratasin nipsakalt.

Otto on üsna eriline poiss. Ta käib minuga samas klassis ehk siis kaheksandas. Kõik teised poisid lõugavad ja ajavad nämpsu suust välja, kuid Otto nägib huivitavalt ja põnevalt asjadest, mis on lähtsad ja mis talle huvi pakuvad. Sellepärast Otto mulle meeldibki. Kõik mu vähesed sõbrad naeravad sellepärast mu peal, aga misteha. Tema tume pruunid silmad ja kastanipruunid juuksed on lihtsalt nii armsad, et karju appi.

Saar nädalat hiljem, kui ma ühest klassist teise kõndisin, peatas Otto mu kinni ja tõmbas mu murga taha.

„Mul on üks saladus. Ma näen ka teda. Ma näen teda ka päriselus. Saame täna keskööl kokku, siis nägin lähemalt.“ Ja kadunud ta oligi, ma ei saanud midagi küsidagi.

